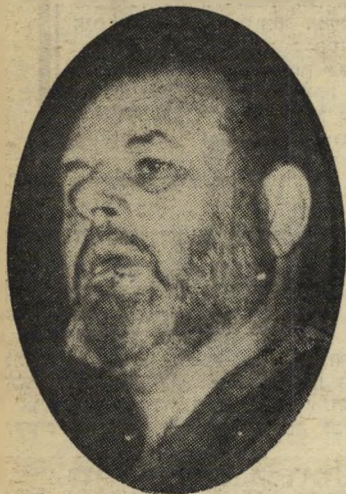

פִּיטֵר פֶּרִי דורש „אמנות בריאה“

צעירים נזעמים באו להפגין נגדו

פֶּרִי

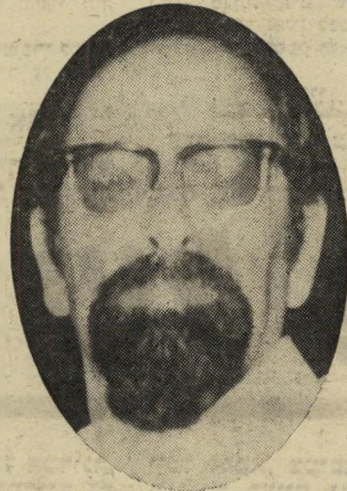
היתה זו קבוצה מגוונת למדי. היו שם דמויות כמחזאי יוסף מוגנדי (33), המשוררים מאיר ויזלטיר (27), יאיר הורוביץ (27) ו- יונה וולך (24); ציירים כשמש שחורץ-בן אשתמוצ (21), מיכאל דרוקס (28), אלישע בנוביץ (27); הסטודנטית איילה אפשטיין והעובד הסוציאלי דני טרץ' (25), הפיזמונאי מנחם בינצקי (26); והסטיריקן חנוך לוין (24). וכשכבו האורות החלה „ההצגה“ — באולם.

★★★
המחזה לא החל פרגלי, בהרמת מסך.
פִּיטֵר פֶּרִי עלה קודם על הבמה, הת' חיל לשאת נאום ארוך, בו ניסה לשכנע את הקהל שהצגת-בכורה למוזמנים ומבקרים

אמנות בריאה — ובעלת רמה. אבל כשפיטר פריי בחר, בתוקף תפקידו כמנהל האמנות של האהל, במחזהו של יגאל מוסינזון שברו את הכלים להצגה הראשונה בכימויו — הת' ליטו הצעירים, כפי שאמרו אחר-כך, „להרים את הכפפה שפיטר פריי זרק לנו.“

תחילה הדפיסו כרוזים. אחר-כך עמדו ב- פתח הכניסה לאהל וחילקו את הכרוזים ל- מוזמנים. עוד לפני שהתחילה ההצגה, יכלו הנוכחים לקרוא את הפנייה הבאה:

קהל אומלל, קהל קוני-הכרטיסים לשבור את הכלים:
כרטיס קנית, כסף כבר אבוד. קום, הצל את זמנד. קום וצא מפה. זו זכותך. היא

מוסינזון

ידיים הולמות
בשלב הסוציאלי דני טרץ' (במרכז) שהשמיע קריאות נגדו של פיטר פריי, בבכורת המחזה שברו את הכלים בתיאטרון אהל. בתמונה נראים סדרנים וצופים, כולל נשים, המכים בדני וגוררים אותו.

סוף סוף זה קרה גם בישראל — מרד של צעירים נגד המימסד המסתייד. וזה קרה דווקא בתחום המאופק והשקט ביותר של החברה הישראלית — עולם ה- תיאטרון. שורה של אמנים צעירים, מחזאים, משוררים וציירים, החליטו להתקומם נגד לפני כחודשיים, באחת מהצגות המחזה הביתה של הרולד פינטר, שהועלה ב- תיאטרון הקאמרי, עשה פריי מעשה יוצא-דופן בתיאטרון הישראלי הסולידרי. הוא צעק בוו — כמחאה נגד העלאת המחזה. צעקות-הבזו של פיטר פריי שהוא כיום

כִּינֵא' ב"א אהל"

חייבת להיות גרועה. הוא דיבר בביטחון עצמי רב, כמי שעומד להציג עתה את ה- מחזה הטוב של המאה. אחר כך הוציא לבמה כמה שהקנים המשתתפים בהצגה, ועשה להם הכרה עם נכבדים היושבים באולם. הדבר העלה את חמתם של האמנים ה- צעירים באולם. הם שיסעו כל משפט של פריי במחזאות כפיים ציניות. אחר-כך החלו לשסע את פיטר בקריאות צעקניות: „להת' חיל את ההצגה!“ „תתנצל בסוף ולא בהתח'

כלולה בדמי הכרטיס. שב בבית-קפה, שאף רוח, שתה שוקו קר, קפה קר, אכול אבטיח. על הכרוז הופיעה חתימת מלרזו, המוע-צה למניעת רעש וזיהום. בשוליו התנוססה סיסמתו של פיטר פריי: אמנות בריאהו

★★★
איש מהנוכחים לא ידע מי יום את הכרוז. רק לאחר שסיימו לחלק אותו, נכנסו יוזמיו ומנסחיו פנימה, לאולם, בכר-טיסים שקנו בכסף, התגלו לקהל.

המנהל האמנותי של תיאטרון אהל — הולד-דו גל-ראיונות בעיתונות, ראיונות בהם ניסה פיטר להצדיק את מעשהו. „הצרה עם הקהל שלנו“ אמר אז פיטר, „שהוא אדיש. עם שולח את בניו למות בשדה-הקרב צריך לקבל אמנות בריאה.“

כמה אמנים צעירים, שאינו מאורגנים ב- כל מיסגרת שהיא, קיבלו את דבריו של פריי ברצינות. הם סברו לתומם שאדם ה- מטיף לאמנות בריאה צריך להגיש בעצמו

רמת החומר המועלת על בימות התיאטרוני-ישראל. הם ערכו הפגנה צעקנית, בהצגת בכורה חגיגית, בתיאטרון אהל. אלא ש- המרד דוכא עוד בטרם התלקח: קהל ה- מוזמנים בהצגת הבכורה, השייך כימעט כולו למימסד התיאטרוני בישראל, ערך ליניץ' במורדים, סילק אותם מהאולם ישר ל- נידודת המשטרה שהמתינו למטה. בכל העניין הזה התחיל פיטר פריי, ה- ילד הפרובלמטי של הבמה העברית.

זירת הקרב: אולם התיאטרון הפך לבמת התגוששות ביו אמנים, סדרנים וצופים